

Llibre il·lustrat Àngel Burgas & Ignasi Blanch

I jo més!

L'Anton és un personatge que apareix en moltes històries de l'alemany Könnecke. No ho és encara aquí, i per això el seu nom no surt en el títol de l'àlbum (que sí que ho fa en l'original alemany, *Anton und der grosse Streit*). L'Anton és el nen que utilitza l'autor per parlar de la infantesa, les seves descobertes, les seves pors, les seves reaccions i aprenentatges. Tenen aquests llibres, i això els fa interessants, un toc antic; un deix de llibre d'exercicis de la vella Europa de l'Est. Un no sé què de primitiu, una mica ingenu, sense faramalla tècnica ni sofisticació. Part de la il·lustració ve sense color, com si el mateix lector fos convidat a agafar llapis o retolador i acabar els dibuixos. Tot és bàsic i senzill: composicions simètriques amb pocs personatges i sense fons (una franja de gespa, una roca, un arbre, tot a línia); austeritat cromàtica (aquí només blau, vermell i torrat), objectes que podrien ser gairebé pictogrames i algunes línies cinètiques, onomatopeies i metàfores visuals.

Símbol, l'editorial amb seu a Sant Cugat, ha apostat per aquesta història que funciona: l'Anton i el seu amic Lluc juguen. L'un vol ser més que l'altre: més fort, més veloç, més de tot. No juguen amb res físic, però la fantasia és i serà sempre la joguina més preuada. El que fa Könnecke és regalar-los, amb una simple línia de dibuix, allò que s'inventen: la gran roca que pot aixe-

car en Lluc a coll, el sorollós bombo que pot tocar l'Anton; el gegantí got de suc que pot beure l'un o el drac que pot esquarterar l'altre amb una espasa de gladiador. L'autor, doncs, els ofereix la fantasia. Però, malgrat tot, els nens són nens i no herois, i s'espanten quan apareix un gosset enjogassat, i de seguida l'ignoren per continuar jugant a qui pot córrer més.

La tipografia amb què es representa el text també evoluciona al

ritme de les exageracions dels jugadors: primer són minúscules, després majúscules ("Puc aixecar una pedra AIXÍ de grossa!"); més endavant creix el cos de la lletra i torna a disminuir quan, esporuguits, fugen del gos. Som del parer que el jove lector de l'àlbum s'identificarà amb els prota-

gonistes, els entendre perfectament i des d'aquí l'encoratjaríem perquè, com hem insinuat abans, agafi llapis de colors, retoladors o pintures i, amb permís o sense de l'autor, interactui amb l'Anton i en Lluc i els mostri que ell PINTA MILLOR QUE NINGÚ!!! *

El gran combat
Text i il·lustracions:
Ole Könnecke
Traducció: **Martí Ciurana i Sales**
Editorial: **Símbol**
Barcelona, 2012
Pàgines: **32**
Preu: **12 euros**

MÉS TALL QUE VIANDA

LLUÍS LLORT

Més lluny, més alt, més fort, més literari

En molts segles que l'esport és present a les nostres vides, com a practicants, com a espectadors o en tots dos formats. No per a tot-hom, és evident, però sí per a una majoria. Per esperit competitiu o per estar en forma. O per experimentar sensacions anímiques extremes, fanàtiques (o poc hi falta), com els passa a molts seguidors del futbol. Això ha fet que sigui font d'inspiració per a tota mena d'expressions artístiques, aprofitant l'embranchida d'*autoajuda* plantada pel baró de Coubertin amb el seu eslògan olímpic "*Citius, altius, fortius*" ("més lluny, més alt, més fort"; hi podríem afegir més ràpid, més gols, més patrocinat...). La visió enaltidora de l'esport empeny l'esperit de superació com a metàfora d'aspectes de la vida no esportiva, com ara la força de l'equip, la lluita, el sacrifici, la constància i tantes altres virtuts relacionades amb l'esport i, per tant, amb la vida diària.

No cal citar les desenes de llibres relacionats amb el futbol i en concret amb el Barça que han aparegut els darrers anys,

en especial els quatre últims i dedicats a Guardiola i el seu equip triomfant. Sí que faré una repassada dels *best-sellers* que fan referència a córrer, com el de l'especialista de muntanya i superhome Kilian Jornet o el del maratonista televisiu Arcadi Alibés (tots dos a Ara Llibres), la novetat de l'entrenador de famosos Martín Giacchetta (*Correr. Tus pasos hacia el equilibrio*, Grijalbo), però encara més els casos relacionats molt estretament amb la literatura, com ara el llibre que narra com va descobrir les virtuts sobre córrer Haruki Murakami (*Empúries*) i l'excel·lent *Correr* (Anagrama-Empúries), en què Jean Echenoz narra la història del mític i peculiar atleta txec Emil Zátopek.

Sajalín ens ofereix el llibre de memòries del precisament també txec Ota Pavel, pseudònim d'Otto Popper (Praga, 1930-1973), esportista i periodista esportiu apassionat per la pesca. A *Cómo llegué a conocer a los peces*, Pavel explica els anys de repressió nazi (van assassinar el seu pare, jueu, i els seus dos germans grans) i altres vivències (el 1964 se li va

Jordi de Manuel... fa uns quants dijous

diagnosticar trastorn bipolar; època en què va escriure més novel·les) a través de la seva passió per la pesca de riu.

I també amb un fons d'experiències, o més aviat de sensacions personals, Jordi de Manuel ens ofereix *Orsai* (Metemora; avui, a les 19 h, el presenta Matthew Tree a Laie), un curiós llibre amb vint narracions, en alguns casos relacionades entre si, dedicat al món del futbol però des d'angles poc habituals. Hi ha moments per a la nostàlgia, per a l'humor subtil, per a la crítica i fins i tot per a la ficció estripada, com a la narració *Penals*, en què dos equips fa vint anys que disputen una final perquè ningú és capaç de trencar l'empat, en el moment d'escriure el conte, de 383.226 gols. De Manuel, que ja havia conreat la narrativa breu, s'allunya del seu hàbitat més habitual els darrers anys, les novel·les policíiques. De manera conscient o no, ens dona la clau de per què és millor que els escriptors escriguin d'esports i no a l'inrevés amb la cita del futbolista Lukas Podolski: "El futbol és com els escacs però sense daus." *